

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 grudnia 2014 roku (data nadania k. 18) powód(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego C. O. kwoty 8.730,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z umowy łączącej pozwanego z (...) Bank Spółka Akcyjna, która to wierzytelność została nabyta przez powoda na podstawie umowy cesji z dnia 1 kwietnia 2014 roku. (pozew k. 1-2v)

Wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym tutejszy Sąd skierował sprawę na rozprawę.

Na rozprawie 24 marca 2015 roku nikt się nie stawił, pozwany nie zajął stanowiska w sprawie. (protokół z rozprawy k. 28)

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo, jako nieudowodnione, podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., strona wywodząca z danego faktu skutki prawne powinna fakt ten udowodnić. Przyjęty przez ustawodawcę system kontradyktoryjnego procesu cywilnego oznacza, że strona prowadzi proces na własne ryzyko, w tym będące elementem procesu postępowanie dowodowe, gdyż przepis art. 232 k.p.c. stwarza Sądowi jedynie możliwość, a nie obowiązek, dopuszczenia uzupełniająco dowodu nie wskazanego przez strony. W obecnym stanie prawnym strona postępowania nie może braku swojej aktywności, inicjatywy w toku procesu, w tym w szczególności w zakresie postępowania dowodowego, usprawiedliwiać skierowanym wobec Sądu zarzutem braku działania z urzędu w kierunku wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 września 2006 roku, sygn. akt I ACa 394/06, LEX nr 298577).

Zważyć należy, iż na podstawie art. 232 k.p.c. strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, jeśli więc strona nie przedstawia dowodów to uznać należy, iż dany fakt nie został wykazany czy też udowodniony. Wprawdzie przepis ten zawiera też postanowienie, iż Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę, jednakże jest to tylko możliwość a nie obowiązek (Wyrok Sądu Najwyższego z 11 lipca 2001 roku, sygn. akt V CKN 406/00, LEX nr 52321), gdyż „rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach w myśl art. 3 k.p.c., a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie – art. 227 k.p.c. – spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.)” (Wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 roku, sygn. akt I CKU 45/96, LEX nr 29440).

Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest więc obowiązkiem strony, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Sąd nie egzekwuje od strony aktywności w sferze dowodowej, co oznacza, iż Sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Stronę mogą obciążyć ujemne następstwa jej pasywnej postawy, fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych. Ciężar dowodu

wskazany w art. 6 k.c. dotyczy także wykazania związków występujących pomiędzy faktami, a w szczególności związku przyczynowo-skutkowego, czyli że jeden fakt stanowi skutek drugiego faktu. Przepis art. 6 k.c. wskazuje podmiot zobowiązany do udowodnienia faktu, natomiast ocena, czy wywiązał się on w istocie z tego obowiązku należy do sądu (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2005 r., I CK 178/05).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy uznać należy, iż ciężar dowodu spoczywał na powodzie, który z faktu istnienia pomiędzy pozwanym a (...) Bank S.A. umowy wywodził skutki prawne. Dlatego powód winien wykazać istnienie stosunku prawnego, z jakiego wywodzi swoje roszczenie o zapłatę, poprzez złożenie dokumentów potwierdzających istnienie zobowiązania pozwanego względem (...) Bank S.A., od którego powód nabył wierzytelność. To powód winien wykazać, że umową cesji wierzytelności nabył wierzytelność przysługującą cedentowi względem pozwanego, przedkładając umowę sprzedaży wierzytelności wraz z wszystkimi załącznikami. Na marginesie zwrócić należy uwagę na rozbieżność w zakresie daty zawarcia umowy przelewu wierzytelności nr (...) pomiędzy (...) Bank S.A. a powodem, występującą w pozwie i załączonych do pozwu dokumentów. Z treści pozwu wynika, że przedmiotowa umowa została zawarta 1 kwietnia 2014 roku, natomiast w umowie przedłożonej przez powoda widnieje data zawarcia określona jako 31 marca 2014 roku.

W ocenie Sądu złożenie przez powoda tylko umowy sprzedaży wierzytelności, na podstawie której nabył przysługujące cedentowi wierzytelności oraz wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji, nie może stanowić dowodu na istnienie dochodzonego w pozwie roszczenia. Powód nie wykazał więc istnienia roszczenia tak co do zasady, jak i wysokości.

Sąd dzieląc wyżej zaprezentowane stanowiska Sądu Najwyższego stanął na stanowisku, iż powód nie wywiązał się należycie z ciążącego na nim obowiązku dowodowego w zakresie wykazania zasadności powództwa.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie przywołanych przepisów, orzeczono jak na wstępie.

(...)

(...)